

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil lige sige til fru Mimi Jakobsen, at vi fra konservativ side er helt enige i, at Ligestillingsrådet skal have ret til at få de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan vurdere, om der skal rejses sager. Den ret har vi givet dem lovgivningsmæssigt for godt og vel et år siden, så der er i og for sig ikke nogen nydannelse i det forslag, der ligger fra Socialdemokratiet. Nydannelsen ligger i deres adgang til uden retskendelse at komme på virksomhederne, og det er dér, vi er en smule betænkelige, og dér er vi meget enige. Jeg synes lige, det skulle præciseres.

Lone Dybkjær (RV):

Nu, statsministeren er til stede, vil jeg benytte lejligheden til mere officielt at kvittere over for statsministeren, fordi han allerede har fulgt op på ligestillingsdebatten, som vi havde i Folketinget, og hvor statsministeren blev opfordret til at rette henvendelse til amter og kommuner om, at de i højere grad skulle være opmærksom på de problemer, vi havde, når det drejede sig om ligestilling. Jeg var glad for at se, at statsministeren gjorde det. Jeg tror, at det er den type pression, der er med til at ændre på tingene. Trods alt er det dog ikke hver dag, amter og kommuner får en eller anden henstilling fra landets statsminister, så jeg var egentlig glad for, at det skete, og tænkte, at det var nu ikke så ringe endda.

Så vil jeg i øvrigt sige, at der jo selvfølgelig stadig væk er behov for, at man arbejder med det, og det er jo også karakteristisk, at det er kvinderne, der gør det. Når nu fru Mimi Jakobsen kom med et par betragtninger om den sag, så kan jeg komme med, at jeg stort set startede min politiske karriere i Det Radikale Venstre, da jeg var 30 år, med at få kvindeudvalget nedlagt. Det er atter genoprettet. Jeg troede selvfølgelig på det tidspunkt, at ligestillingen var gennemført; det var sådan set ikke noget problem, jeg var jo selv blevet ingeniør. Så det kunne ikke nytte, at vi sad dér i kvindeforsamlinger sådan som her i dag med en enkelt repræsentant i form af en velvillig mand og drøftede disse ting, for det bragte ikke ligestillingen videre.

Men jeg bliver nødt til at sige, at det altså heller ikke bringer ligestillingen videre at nedlægge Ligestillingsrådet, så jeg tror altså, at kvin-

derne stadig væk er nødt til at påtage sig arbejdet med at få skaffet lige løn til kvinder. Jeg tror ikke, vi skal regne med, at der bortset fra en enkelt undtagelse er nogen mænd, der virkelig aktivt vil arbejde med denne sag. Hvorfor i alverden skulle de dog også det, kan man sige.

Så er jeg selvfølgelig enig med de tidligere ordførere, der har sagt, at det drejer sig om holdninger, og det vil jeg derfor ikke holde et langt indlæg om. For det er jo dér, der er en række konkrete barrierer. Men så mener jeg i øvrigt, at hovedproblemet er, at vi har den opdelte beskæftigelse. Der er jo ikke et stort problem med ligestilling dér, hvor vi har stort set lige mange mænd og kvinder inde i billedet, men det, vi jo hele tiden ser, er, at så snart kvinder dominerer et eller andet område, så bliver det et lavtlønsområde. Jeg mener f.eks. sundhedsuddannelserne, lægeuddannelsen i Sovjet – nu er det ikke, fordi man skal tage det frem, men selv dér er det lykkedes at få lavere løn til kvinderne selv ved et arbejde, som vi her da ikke betragter som et udpræget lavtlønsarbejde. Det vil altså sige, at det ikke bare er et dansk fænomen; det er selvfølgelig et verdensfænomen. Selv om man har en uddannelse, vil det altså lykkes at få lavere løn til kvinder, så snart kvinder er de dominerende på arbejdsmarkedet, og det hænger selvfølgelig sammen med vores familiestruktur eller i hvert fald den familiestruktur, som gang var der.

Derfor tror jeg – og det vil jeg også godt sige som indledende betragtning til det udvalgsarbejde, der skal foregå – at vi kommer til at arbejde utrolig meget mere med, hvordan vi får hold på den opdelte beskæftigelse. Hvis ikke vi i højere grad gør det, hvis ikke vi får hold på det, så har det meget lange udsigter med lige løn. Jeg mener altså – og det kan man også forstå – at det ikke skal ske ved, at man nedlægger Kvindeligt Arbejderforbund eller den slags; det tror jeg ikke på, og nu tager jeg altså erfaringerne fra mit eget liv. Men jeg tror alligevel, at vi må prøve på, om vi kan finde nogle veje.

Når det drejer sig om det konkrete forslag, vil jeg sige, at jeg nok er lidt betænkelig ved dette, at man skal gå ud på arbejdsmarkedet, hvorimod jeg er lidt blødere over for spørgsmålet om den omvendte bevisbyrde, fordi jeg synes, det er noget, vi i virkeligheden nogle gange har anvendt med held. Jeg er også opmærksom på regeringens bemærkninger til det, men det har jo